

lede han sig dog, som nys nævnt, i Kjøbenhavn femte Kreds imod Sadelmager Christensen, og i den citerede Tale ved Prøvevalget svigtede han saaledes sine tidligere Ansættelser, at han gjentog, at ligesaa lidet som han vilde nogen Frihed ubetinget, ligesaa meget ønskede han en rolig og sindig Fremstriben paa Frihedens Veie. Og hvad Forholdet til Hertugdømmerne angik ligesaa: „Ingen Deling af Slesvig! Thi enhver Deling af Slesvig er kun en à conto Betaling paa Schleswig-Holsteins Fordringer; derimod vil jeg en Selvfærdighed for Slesvig, som ikke maa være en Skinselvfærdighed, sælles Finanser, sælles Arme, sælles Flaade, sælles Repræsentation og til evig Tid sælles Konge.“ Han blev ogsaa valgt med overveiende Majoritet, og sad i Folkethinget i tre Sessjoner, men sad der neppe med Tilfredshed.

Da det Ørstedste Ministerium søgte at bringe nogen Orden i Landets statsretlige Forhold ved Forordningen af 26de Juli 1854, maatte David som udpræget Hælfstatsmand — thi det var han jo siden 1840 — naturligtvis faae Ede som kongevalgt Medlem i det nyfærdige Rigsraad, hvorfra han senere gik over i det ved Forfatningsloven af 2den October 1855 omdannede Rigsraad. Han indtog sin Plads med Tvivlen om hvad der kunde udrettes, og han søgte at gjøre Sit for at holde igjen og moderere, navnlig, efterat de holsteniske Medlemmer havde trukket sig tilbage og Kundgjørelsen af 6te November 1855 havde hævet Fællesforfatningen for Holstens Vedkommende, idet han og hans politiske Meningsfæller søgte at forhindre enhver Lov, hvis Vedtagelse ikke var absolut nødvendig for Regjeringens usforstyrrede Gang. Da dette Parti imidlertid var i afgjort Minoritet, kunde det kun naae sit Maal ved at vælge den parlamentariske Form, at afholde sig fra Afstemning. At han under Forhandlingerne om Forfatningsloven af 18de November 1863 stod bestemt imod denne og stemte imod den, behøver neppe at bemærkes.

Seet fra et reent parlamentarisk Standpunkt er David en saadan Capacitet, at man, uden Hensyn til politisk Ansættelse, maa ønske ham Plads i en hvilken som helst repræsentativ Forsamling. Hans omfattende og grundige Kundskaber, hans nøie Kendskab til Landet og dets Forhold — materielle som ideelle — hans skarpe Blik og hans klare Overblik giver ham en fremragende Stilling. Hertil kommer hans parlamentariske Dannelse, hans Færdighed i at tale og hans nøie Kendskab til alle vore politiske Partier, som sætter ham istand til at tage Kampen op med Alle. Han har haft det Uheld, allerede tidligt at blive lagt for Død, og dette har bevirket, at han har stiftet mindre Nytte, end man kunde have ventet sig af ham. Hans Ord kunde ikke falde i god Jord, thi det var jo David, der udtalte dem — og saa behøvede man ikke engang at høre hvad han sagde, for at fordamme det. Fælelsen heraf har ikke været uden Indflydelse paa hans parlamentariske Opførelse; den har ofte gjort ham bitter og irritable, og naar vi skulle stilde ham som Taler, kunne vi paa ham bogstaveligt overføre, hvad Cormenin i sine Skildringer af franske Talere siger om Ministeren Jaubert: „Orateur bilieux, acre, pétulant, irritable, agressif. Prompt d'esprit, économiste instruit, parleur facile et honnête homme.“

Da det Monradste Ministerium omsider fik Ende, overtog David, ledet ikke mindre af sin Overbeviisning om nu at kunne gavne Fædrelandet, end af sin personlige varme Hengivenhed for Kongen, til hvem han i en Række af Aar havde faaet i et nært og fortroligt Forhold, Finansportefeuillen. — Det er altid et vanskeligt Overbæring, at være Finansminister efter en uheldig Krig, naar man skal søge at bringe Statens Pengevæsen paa Fode uden at paalægge Borgerne tungere Byrder, end de kunne taale. Men dobbelt vanskeligt bliver Overbæring, naar Staten ikke blot har udkæmpet en uheldig Krig, men desuden har mistet en betydelig Deel af sit Territorium; det gjælder da at tilveiebringe Midlerne naanæst, at mange af Midlerne ere stoppe, at indføre Besparelser og Indskrænkninger paa alle Kanter, hvor det kan ske uden at træde Statens øvrige Tare for nær. Under saadanne Forhold maa Finansportefeuillen være i Hænderne paa en Mand, som har ikke blot det skarpe Blik til at finde Udveiene og Midlerne til at bringe Finantserne i Orden igjen, men ogsaa administrativ Dygtighed nok til at overflue det hele Regjeringsmaskineri, for at finde de Forretningerne, hvor Besparelser kunne indføres. Under saadanne Forhold og med denne dobbelte Opgave for sig var det, at David indtraadte i Ministeriet, men de specielle Omstændigheder have medført, at hans Stilling er bleven endnu vanskeligere: som den eneste af alle de nuværende Ministre, der har gjenneaaet en parlamentarisk Skole, er det faldet i hans Løb at føre Debatterne i Rigsraad og Rigsdag, og søge at gennemføre den Forfatning, som muligst kan bringe Danmark varig Lykke. Hvorledes dette vil lykkes ham, er det forbeholdt Fremtiden at afgjøre. Vi kunne alene ønske ham Kraft til at kæmpe for det Maal, som Regjeringen har sat sig, Styrke og Udboldenhed til at læste den Byrde, han nu i sit Livs Aften har paataget sig.

Fr. A.-H.

Ugens Politik.

Den 9de Februar 1865.

Efterat det af Regjeringen forelagte Grundlovsudkast med 62 Stemmer mod 31 er gaaet over til anden Behandling i Rigsraadets Folkething, har venstre Side i denne Uge i Rigsdagens Folkething gjort et desto værre heldigt Forsøg paa at forsøge de Vanskeligheder, som Sammensmeltningen af Rigsraadet og Rigsdagen til een lovgivende Forsamling for hele Riget har fremkaldt. Den 7de Februar indbragte J. A. Hansen m. fl. et Forslag til Grundlovsbestemmelse, hvorved Indskrænkningen af Juni Grundloven ophævedes, og fremtvang paa denne Maade en Forhandling i Rigsdagens Folkething om Forfatningsagen samtidig med at den behandles i Rigsraadet, og selv om dette Forslag, hvis Overgang til anden Behandling vedtoges med 59 Stemmer mod 31, begravnes i det isølge Monrad's Forslag nedsatte Udvalg paa 15 Medlemmer, eller standses paa et senere Stadium, er dets umiddelbare Følge dog i ethvert Tilfælde, at det har forøget den Forsvirring, som i Forveien kun var altfor stor. Uden at lægge særlig Vægt paa, at Regjeringen gennem Indenrigsministeren erklærede, at den ikke vilde indlade sig paa nogen Forhandling om dette Forslag, er det saavel af Indenrigsministeren som af flere Medlemmer benyttede Argument, at da Rigsraadets og Rigsdagens Folkething paa det Nærmeste bestaae af de samme Medlemmer, kan der ikke være nogen Grund for det Sidste til at drage Sagen frem saantidigt med at det behandles af det første, saa staaende, at C. B. Rimes stad med Føie udtalte, at Forslagets Fremme er comist og vil see høist behynderligt ud for den store Mængde. Og det gjælder netop om ikke at forvirre Begreberne hos Folket, hvis Understøttelse, naar det for Alvor kommer an paa at kæmpe for Friheden, Repræsentationen ikke kan undvære. Men dertil udfordres først og fremmest, at intet af Partierne benytter Phraser, og at Stridsbegreberne fremstilles klart og tydeligt. Det alt vundne Resultat er, at medens Rigsraadets Landsting i sin Føielighed mod Regjeringen er gaaet langt udenfor de rette Grændser, ere de to store Partier, hvoraf Rigsraadets Folkething bestaaer, Hall, Klein og Wille ligesaa vel som Fønnesbech, J. A. Hansen og Willen enige om, at alle Paragrapher i Juni Grundloven bør bevares alene med Undtagelse af Landstingets Sammensætning, der ikke engang endnu er bleven iværksat paa den i Grundlovens § 44 antydede Maade, medens et Forslag herom, hvorved Communalbestyrelser og Amtsrader bleve Landstingets valgere derimod muligvis kunde danne Grundlaget for en Overenskomst. Men trods denne Enighed i Hovedsagen, søres Discussionen dog med en Bitterhed, som ikke retfærdiggjøres af de virkelige Forhold, og isærlig for at optræde i Europas Paasyn som et Folk, der, efterat være bleven ramt af en stor Ulykke, mindre paa Grund af egne Feil end paa Grund af usforudseelige politiske Begivenheder, med Klogskab ordner sine Samfundsforhold i Overensstemmelse med den forandrede Situation, give vi Andre Ret til at sige om os, at vi ikke alene ere bleve et Offer for vore Fjenders Voldsbehandling, men at den mellem os herskende Uenighed endog gjør vor Livværelse som uafhængig Stat usikker. Og indenfor vore egne Grændser kan denne Splid have tilføje, at den svækker Folkets Interesse for vort hele constitutionelle Liv, ja adskillige Tidens Tegne tyde endog paa, at en sliq Slappelse let kan gjøre sig gjældende, hvilket Frihedens Fjender jublende vilde være Vidne til. Venstre Sides Føerere kunne have godt af at mindes om en Ytring af Lord Ardenbury, Lord Russells ældste Søn, under et politisk Møde, afholdt i Leeds i Anledning af den parlamentariske Reform. „Man paastaar“, sagde han, „at Folket er ligegyldigt for Reformen. Hvis det er Tilfældet, staaer den Stutning, jeg vilde drage deraf, i afgjort Modstridning til de Conservatives Raisonnement. Det forekommer mig, at hvis Folket var ligegyldigt for Reformen, burde man betragte denne Ligegyldighed som en Nationalulykke.“ „Journal des Débats“, der i en lang Aarrække har været Frihedens modige og nidjære Talsmand i Frankrig, fremhæver med Føie disse forstandige Ords politiske Betydning. Et Folks Storhed og Styrke staae altid i Forhold til den Omsorg og Klogskab, som dets Repræsentanter lægge for Dagen, naar det gjælder om at hævde dets Rettigheder og dets Interesser. Man kan endog tilføje, at et Folk, som ikke kender sine Rettigheder, heller ikke kender sine Pligter og ikke vil opfylde disse, naar det ikke forstaaer at forsvare hine. At forvirre Begreberne, baade med Hensyn til disse Rettigheders Beslæffenhed og til hvem der bør regnes til deres Forvarere og hvem der bør betragtes som deres Modstandere, er derfor en politisk Synd, som ikke kan begaaes strafte.

— Finants- og Indenrigsministeren have haft et Møde med flere af Folkerepræsentanternes jydske Medlemmer og meddeelt dem, at Regjeringen, saasnart den har modtaget de fornødne Oplysninger fra Amtene, vil forelægge en Krigsfladeserstatningslov for Jylland, og at de af Ministeriet ansatte Priser paa Kjørsler og Leverancer kun maae betragtes som foreskibte.

— To af Europas Hovedstæder, Christiania og Turin, have været Skueplads for immuvariiske Optrin, der først dampedes ved den militære Magts Indstriben. I Christiania var det kun en Executionforretning hos en Kjøbmand, der fremkaldte disse Opførelser, i hvilke endog 3 til 4000 Personer deltog, saa at man omsider blev nødsaget til at benytte Cavalleri for at adspredde Fokkemaassen. I Turin var det Misforstaaelsen med den af Deputeretkammeret tagne Beslutning, ikke at ville tiltræde Udvalgsbetænkningen angaaende Septemberbegivenhederne, der fremkaldte Urolighederne. Tætte Fokkeboer drog omkring i Gaderne og raabte: Garibaldi leve! Med med Ministrene! og man paastaar, at det republikanske Parti er optraadt meget virksomt ved denne Leilighed. Kongen har forladt Turin og begivet sig til Florents, hvor han er bleven modtaget med Begeistring. I Catania har man, ifølge en Correspondanceartikel til et neapolitanisk Blad, opdaget en bourbonskist Sammensværgelse. Adskillige Reactionsmand stode her i hemmelig Forbindelse med de i Triest boende, neapolitaniske Generaler. Brevevekslingen herom er bleven opdaget, og ved de anstillede Hønsundersøgelser har man fundet Placater, bestemte til at bruges ved at proclamere Frans den Anden som Italiens og begge Siciliernes Konge.

— Moniteur'en indeholder en Depeche fra den franske Indenrigsminister til Frankrigs Gesandt i Rom, hvori han beklager sig i skarpe Udtryk over den pavelige Nuntius' Skrivelse til Biskopperne, da den staaer i Strid baade med den internationale Ret og med Concordatets Bestemmelser. Casvours bekendte Sætning: En fri Kirke i en fri Stat finder bestandig flere og flere Talsmænd i Frankrig, og man ventter med Spændt Forventning paa de Oplysninger, som Discussionen om denne vigtige Sag i Senatet vil bringe.

— Nygterne om Fredsunderhandlinger mellem Washington og Richmond vinde mere og mere Styrke, og ifølge de seneste Efterretninger er en diplomatisk Agent, Mr. Blair, efterat have opholdt sig to Dage i Richmond, vendt tilbage til Nordstaternes Hovedstad den 16de Januar. Hans Sendelse til Sydstaternes Regjering har naturligvis vakt stor Opsigt; men fjøndt de amerikanske Blade altid give sig Mine af at være velunderrettede, indrømme de dog ved denne Leilighed, at de ere vidende om Udsaldet af hans Sendelse. Man siger ikke engang endnu, hvilken Fredsbasis der er foreslaet, men der er god Grund til at antage, idetmindste efter Avisernes Sprog at domme, at det overveiende Fleertal ønsker Fred. I begge Leire aabenbarer der sig en stor Udmattelse, og den mest fremtrædende Følelse er dog en heftig Forbittrelse mod England, og en endnu heftigere mod Frankrig. Norden kan ikke tilgive Frankrig Expeditionen til Mexico, og Syden beklager sig over, ikke at være bleven anerkjendt. Sydens Blade give tildeels Frankrig Skyld for, at Kampen maa ske snart maa ophøre, efterat alle Hjælpekilder ere udtømte, og de tænke allerede paa at forene sig med deres nærværende Fjender, for at tage Hev. De første Følger af en sliq Forsoning skulde være et Angreb paa det nye mexicanske Rige med Paaberaabelse af Monroe's doctrine, der skulde gennemføres i hele sin Strengthed. Den viedtillige Forbittrelse spiller nu vistnok en stor Rolle med Hensyn til disse Fremtidsplaner, og den finansielle Udtømmelse vil sikkert gjøre det vanskeligt for de nordamerikanske Fristater for det første at gaae ofsenstret tilværs. Men Nationens eventyrlige Aand, Lysten til hurtigt at gjenoprette de lidte Tab og Besiddelsen af en krigsvant Hær, der har faaet Smag paa Krigsbaandværket, kunne paa den anden Side let bevæge det forsonede Nord og Syd til at friske Lykken til at gjenvinde det under Borgkrigen tabte Terrain.

Paa Krigsfladeskuepladsen er der ikke foregaaet Noget af Betydning. Wilmington er endnu ikke erobret, og Bladene i Richmond paastaar, at Fjersfortets Indtagelse ikke nødvendigvis maa hidføre dette vigtige Punkts Fald, men de indrømme dog, at Faren er overordentlig stor.

M.

Gave fra den danske Menighed i Flensborg til Pastor Graa.

Sønderjyllands nuværende Beherkere have sørgt for ved talrige Afstedigelser at omsyrte den Støtte, som den troe Befolkning havde i en tro Embedsstand, men de have ikke formaet at rokke Hengivenheden for de saaledes affatte Embedsmænd, og denne har Befolkningen søgt Trang til at lægge for Dagen paa adskillige Maader, hvorom Bladene allerede have indeholdt flere Vidnesbyrd, f. Ex. om de Gaver, som affatte Præster, navnlig Pastor Poulsen i Enstev, Mort Hansen i Fekted og Ewaldsen i Flensborg, have modtaget af deres Menigheder, forinden de drog bort.

I dag see vi os istand til efter et os tilskilt Photographi at give vore Læsere hedsaaende Tegning af en anden saadan Mindegave, nemlig en Opsats af Prøvestøvs, som Medlemmerne af den danske Menighed i Flensborg i December Maaned have tilskilt deres forrige Sognepræst, Pastor G. Fr. A. Graa. Opsatsen er 16½ Tomme høi og veier 110 Pund; den er forarbejdet af den dygtige og lokale flensborgske Guldsmed